

De quan Gossos eren quatre

Fa 25 anys del disc 'En privat', que va consolidar els manresans com una de les bandes punteres | Gossos segueix en aturada, però enyoren el fet de tocar junts

Gossos l'any 1996 | Juan Miguel Morales

Es van donar a conèixer cantant al carrer els dies del Mercat de Música Viva. A finals del 1993 van enregistrar una maqueta -la famosa maqueta pollosa- de la que se'n van fer 500 còpies i que avui és una preuada peça de col·leccionista. També se'n van fer 5 còpies més en CD per a ús particular. Només cinc perquè eren els inicis dels CD gravables i els costos de fer-ne més eren inassumibles. Amb tot, **Gossos** va ser un esclat d'aire fresc per a l'escena catalana. "De seguida vam començar a tenir molts bolos perquè érem un grup fàcil que no necessitava pràcticament res per sortir a tocar. No portar bateria ens va ajudar en aquest sentit. I vam fer moltes primeres parts de **Sopa de Cabra**, **Lax'n'Busto**, **Sau**, **Ja t'ho diré?**", explica Natxo Tarrés.

La història de la banda manresana va agafar embranzida en guanyar la Primera Mostra de Pop-rock per a joves organitzada per la Generalitat de Catalunya. "Hi havia unes eliminatòries i una final. Nosaltres ens vam trobar a **Quòniam** a la semifinal. La final va ser al Zeleste del carrer Almogàvers (actual Razzmatazz) i hi havia quatre grups més. En recordo un que sonava molt bé i que es deien **2530**, que feien un heavy melòdic i el cantant després ha cantat a **Fundación Tony Manero**. També hi havia **Els Penjats**, un grup de Tarragona que feia ska que tenia una gràcia especial". Aquell 30 de juny del 1994 **Sangtraït** era el cap de cartell del concert i, d'alguna manera, apadrinava els nous conjunts. "Per nosaltres, actuar en aquell escenari ja era un premi. Recordo que a Manresa es va muntar un autocar i van venir amics i coneguts. Vam tenir una bona claca".

El premi era l'enregistrament d'un disc i la companyia escollida era Picap. "No ens vam posar d'acord perquè no estàvem d'acord amb les condicions del contracte. Vam enviar una maqueta a Ariola i allà hi treballava Manuel Cubedo. Però estava a punt de marxar. Li vam agradar i se'ns va emportar a Jercar, la discogràfica del seu germà Javier mentre ell muntava Magna Music. En aquella època ja havíem fitxat amb Michel González i suposo que alguna cosa hi devia tenir a veure?".

El primer disc es va dir *Gossos* i va tenir una gran acollida. El 1996 van presentar *En privat* (Magna Music), el treball que els va consolidar definitivament i que contenia, entre d'altres, la que molts consideren la cançó més emblemàtica de la banda: "Quan et sentis de marbre".

25 anys més tard, **Gossos** està en una aturada indefinida. "Fa un mes que ens vam trobar per dinar plegats. Fa dos anys i mig que vam parar i necessitem veure'ns de tant en tant. Estem contents que la pandèmia ens hagi enganyat aturats i no promocionant un disc com els ha passat a altres grups. Trobem molt a faltar el fet de tocar junts, però ens sentim alliberats de no haver de fer les altres feines relacionades: negociar contractes, estar pendent d'arribar a uns objectius, fer promoció, etc. Tard o d'hora tornarem a tocar junts i quan arribi el moment ja veurem si farem concerts puntuals o ens hi tornem a posar. Però això no té data, estem en un *stand by*".

Mentrestant, els components de **Gossos** dediquen el seu temps a altres projectes: "El Juanjo es dedica a la masterització de discos amb Cat Mastering; el Santi, als cursos de body percussió; el Roger, a l'edició de vídeo i grafisme, i l'Oriol està amb la producció d'una exposició itinerant que va portant per tot l'Estat. Jo estic en molts projectes: a SuperCoop Manresa, un supermercat cooperatiu que hem obert a Manresa; treballant per l'ecosistema del festival Esperanzah!; estic a la junta de l'Acadèmia de la Música? La majoria de coses que faig no tenen remuneració i per omplir la nevera tinc una empresa d'energies renovables". Però tot i això, encara guarda una mica de temps per a la música: "continuo tenint obert el projecte **The Wireless** d'homenatge a **Bob Marley**, i de tant en tant surt algun bolo i em serveix per treure'm el *mono* d'escenari. Aquest any en fem deu. Però amb tot el que faig i els dos fills que tinc, ara mateix no ho enyoro gaire".